

ဘယ်ကလေး

ညဉ့်ကတေး

အဖွင့်

အကျဉ်းဦးစီးဌာနတွင် ထောင်မှူးအဖြစ် အမှုထမ်းရသော ကျွန်ုပ်၏ အထူးဝါသနာမှာ စာဖတ်ခြင်းနှင့် စာရေးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အဓိကဖြစ် လို့ခြင် င်းမဟုတ်ဘဲ ဝတ္ထုအမျိုးအစားဖြစ်သော စာပေ မျိုးကို ရေးသားလိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထောင်မှူးဆိုသည့် ရာထူးအဆင့်အတန်းမျိုးသည် အထက်အရာရှိကြီးများ နှင့် အရာရှိ မဟုတ်သော ဝါဒါ၊ အကြပ်၊ အကြပ်ကြီးများ နှင့်သာ ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ရသည် မဟုတ်သေး။ အကျဉ်းသူ၊ အကျဉ်းသားများ နှင့်လည်း တိုက်ရိုက်ရောနှော ပတ်သက်နေရသည့် အနေအထားမျိုး တွင် ရှိလေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အကျဉ်းသားအကြောင်းကို ကြားနာသိရှိခွင့်ရသူများ ဖြစ်ချေ သည်။

ဤသည် ပင်လျှင် ဝတ္ထုရေးချင်သူ ကျွန်ုပ်အတွက် အခွင့်အရေးကောင်း တစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။

စာရေးဆရာများ ဝတ္ထုစာပေရေးသားခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းအရင်းမှာ ‘လူကို လူအများ က သိလာစေရေး’ အတွက် အားထုတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ယေဘုယျအားဖြင့် လူအကြောင်းကို လူများက မသိကြပါ။ သိလာလျှင် စာနာစိတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်များ ယိုဖိတ်လာတတ်ပြီး

နားလည်မှုဖြင့် အရှည်ခွန်တွဲနေထိုင်နိုင်ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အကျဉ်းသားများ နှင့် တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ရသော ထောင်မှူးဖြစ်သည် နှင့်အညီ သူတို့ ပြောသမျှ ဇာတ်ကြောင်းဘဝများကို သိထားရသူ ဖြစ်၏။ စကားပီပီ ကားတတ်သော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်တတ်သလို ဆင်ခြင်ကြည့်တတ်လျှင် ‘ရင်ကို ထိတ်တတ်သော’ အဖြစ်များ ကိုလည်း သိလာရသည်။ ။

လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ ရှိတတ်ကြသည့် လူများ ထဲမှ အဖြစ်အရပ်အသွယ်သွယ်ဖြင့် ထောင်တွင်း ဝင်လာကြသူများ အားလုံးမှာ သနားစရာ သတ္တဝါများ ချည်း မဟုတ်ကြပါချေ။ ထောင်ကို ခြင်ထောင်လုပ်လိုသူများ ရှိကြသလို မအူမလည် ကြောင်တောင်တောင် ယောင်အ၊အဖြင့် ထောင်ထဲဝင်လာကြသူများ လည်း ရှိတတ်ကြသည်။ ။

သူတို့ အကြောင်းသာ ရေးမည်ဆိုလျှင် ဆုံးနိုင်အံ့မထင်။ ကျွန်ုပ်တို့ထောင်မှူးဘဝတွင် အကျဉ်း သားပေါင်း (ခုနစ်ထောင်) ကျော် အကျဉ်းသူပေါင်း (ခုနစ်ရာ)ကျော် ရှိနေချိန်ဖြစ်သည်။ ။ ရဲဘက်စခန်း များ သို့ ပို့လွှတ်နေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ ။

ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဌာနမှ စီမံချက်တစ်ခု ချလိုက်သည့် အခါမျိုးတွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရာနှင့်ချီ ပြီးဝင်လာသော စုစကားများ ၊ ဘိုးတော်တုများ ၊ အယောင်ဆောင်သူများ နှင့် အိပ်ဆောင်များ တွင် သာမက အိပ်ဆောင်ပြင်ပ ထောင်ဝင်းအတွင်း ကမ္ဘာလမြေခင်းနေရာပင် ကျဉ်းသွားတတ်ချေသေး သည်။ ။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်တို့ က မည်သူ့အကြောင်းကို ရေးသင့်သည် ဆိုသော ရွေးချယ်မှုမှာ ပြဿနာ ဖြစ်လာတော့သည်။ ။

ဝတ္ထုဆိုသည် မှာ ရသ,စာပေပင်ဖြစ်သည်။ ။ ရသ,စာပေတို့ ၏ အဓိ

ကရည်စူးချက်မှာ စာဖတ်သူ အား ခံစားမှုဖြစ်ပေါ်လာစေရန် နှိုးဆော်ခြင်းပင်ဖြစ်သည် ဟု နားလည်ထားပါသည်။ ။ လူကို လူအများ က သိစေရန် အားထုတ်ရမှုမျိုးတွင် စာရေးသူက ရွေးချယ်မှု မှားသွားလျှင် တလွဲဆံပင်ကောင်းစေရန် တိုက်တွန်းအားပေးသလိုဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သတိထားရပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္ထုတိုကလေးများကို ရေးသားခဲ့သည် မှာ အတော်အတန် ရှိခဲ့ပါပြီ။ အများအား ဖြင့် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုမှုခင်း၊ ထောင်အခြေခံဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ယင်း ယင်းဝတ္ထုတို့ မှာ လည်း ၊ မှုခင်းစုံ၊ ပြစ်မှု၊ ဖြစ်ရပ်မှန် စသော မဂ္ဂဇင်းများ တွင် သာ ပါနေကြသည်။ ။ ဝတ္ထုရှည်ကိုကား ရေးပြီးခဲ့သည့်တိုင်အောင် အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းတို့ ကြောင့် ထုတ်ဝေခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

ဤတွင် ကျွန်ုပ် ဘာအကြောင်းကို ရေးရန်ရွေးချယ်သည် ကို တင်ပြချင်ပါသည်။ ။

လူသည် လူပင်ဖြစ်သော်လည်း လူချင်းအတူတူ သူချင်းမမျှတတ်ကြပါ။ ယေဘုယျအားဖြင့် စိတ်က ဦးဆောင်ခြင်းခံရသော လူသားများ သည် အများအားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်က ဦးဆောင်ခံရ တတ်သူများ သာ ဖြစ်ချေသည်။ ။ မိမိက စိတ်မပါသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်၏ အလွှမ်းအမိုးကို ခံရမြဲဖြစ်သည်။ ။

လူသည် အများအားဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်းနေ၍ မရ၊ အပေါင်းအသင်း သတ္တဝါဖြစ်သည် နှင့် အညီ လိုက်လျောညီထွေရှိတတ်ရချေသည်။ ။ သို့သော်အခါ အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်တက်ခြင်း၊ အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်ပျက်ခြင်းမျိုးရှိလာတတ်ချေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်ရေးသားထားသော ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်း၏ အခြေခံသည် ၁၉

၇၂-ခုနှစ်များ ဆီက ဖြစ်ရပ်မှန်ပင် ဖြစ်၏။ နိုင်ငံတော်၏ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် ပြည်သူ တစ်ရပ်လုံး ပါဝင်စေ၍ အားသွန်ကြိုးပမ်းနေချိန်မျိုးတွင် ဒုစရိုက်သမားတို့ လက်မထောင်ချင်ချင် ဖြစ်နေသည် ။ ယင်းခေတ်ကို အပီအပြင်မဟုတ်သော်လည်း တစ်ထောင့်၊ တစ်နေရာက အခြေအနေကို မီးမောင်းထိုးပြလိုခြင်းသာဖြစ်သည် ။

ဤဝတ္ထုသည် သီးသန့် ထောင်အခြေခံဝတ္ထုမဟုတ်ပါ။ ထောင်ထွက်တစ်ဦး၏ ဘဝတစ်ကွေ့ ကို သိထားရသမျှ ရေးပြထားခြင်းဖြစ်သည် ။ ထောင်ကျအကျဉ်းသားတစ်ဦးအား ထောင်ထဲက ဘာများ ပေးလွှတ်လိုက်သည် ကို ထိုသူ ထောင်ပြင်ရောက်မှ လုပ်ကိုင်ရပ်တည်မှုအရ သိနိုင်ပါသည် ။

ဤဝတ္ထုထဲမှ အဓိက ဇာတ်ကောင် ထိုက်အောင်မှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ထောင်ထဲဝင်လာသူ ဖြစ်သည် ။ သူ့ပြစ်မှုမှာ လူသတ်မှုဖြစ်သည် ။ ပြစ်ဒဏ် ၇-နှစ်ကျခံရသော်လည်း ၅-နှစ်မပြည့်မီပင် ထောင်ကထွက်ခွင့်ရခဲ့သည် ။ အားကစားသမား လူငယ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် သတ္တိရှိသော်လည်း ဗျတ္တိနည်းသူ ဖြစ်ကြောင်း သူ့အကြောင်း၊ သူ့အဖြစ်ကို သူကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြတော့မှ သိခွင့် ရလိုက်ပါသည် ။

သို့သော် ... သူ့ကို အပြစ်မတင်ချင်ပါ။ သူ့ဘဝ၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ သူ့အခြေအနေသည် အရေးကြုံ သက်လုံကောင်းရတတ်သော ယောက်ျားကောင်းတို့ ၏ သတ္တိမျှမရှိလျှင် သူသည် သက်ဆိုး ရှည်နိုင်မည့်သူ မဟုတ်တော့ချေ။

သူ့အကြောင်းသည် ကျွန်ုပ်အား ဝတ္ထုရေးရန် နှိုးဆော်လေ၏။ အကြောင်းအရာမှာ "လျှို့ဝှက် သည်းဖို၊ စွန့်စား၊ ရင်သိမ့်တုန်" အမျိုးအ

စားဖြစ်သည် ။ လျင်မြန်သွက်လက် ဖျတ်လတ်သော သူ (ထိုက်အောင်) ၏ အသွင်ကို ဖော်နိုင်ရန် အဓိကလိုအပ်နေပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရသည် ။

ဤဝတ္ထုသည် ထိုက်အောင်၏ ဇာတ်လမ်းနှင့် ကျွန်ုပ်ရေးသားမှုဖြစ် ၍ စာဖတ်သူများ ၏ အဆုံးအဖြတ်လည်း ဖြစ်ပါချေမည်။ စာဖတ်သူတို့ အကြိုက်တွေ့မည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်ကြိုးစားအားထုတ် ရေးသားရမှု ကျေနပ်ရချေပြီဟု ဆိုရပါချေမည်ဖြစ်သည် ။

ဘသက်ဆွေ

အခန်း (၁)

ဤသို့အားဖြင့် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အပြောင်းအလဲဖြစ်မည့်ရက်များ သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာချေ၏။

အခါတိုင်းရက်များကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော် အားကစားရုံမှ ထွက်လာသောအချိန်သည် ညနေ ခြောက်နာရီခန့်ဖြစ်သည် ။ သို့သော် နေ့တာတိုသော ဆောင်းရာသီဖြစ်သည့်အတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာ အမှောင်က စိုးမိုးနေချေပြီ။ မှောင်မှောင်မည်းမည်းတော့မဟုတ်။ ညီအစ်ကို မသိတသိ အခြေအနေမျိုးဖြစ်သည် ။

အားကစားရုံမှ အထွက် တစ်ဘက်စကြိုသို့ ကူးမည်အလုပ် ကျွန်တော်နှင့် အနီးဆုံးကားလမ်း တွင် ရပ်ထားသော ဟီးလ်မင်း ကားဖြူလေးဘေးတွင် လူတစ်ယောက် ကုန်းကုန်းကွကွ လုပ်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ဤကားလေးကို ဤအချိန် ဤနေရာ၌ ဤအနေအထားအတိုင်း တွေ့နေရ သည် မှာ သုံးရက်တိတိရှိချေပြီ ။ ထိုအတိုင်းပင် ကားမောင်းသူ၊ သို့မဟုတ် ကားပိုင်ရှင်ကို တွေ့ရလေ့ မရှိ။

ကားပိုင်ရှင်ဟု ကျွန်တော်ထင်ထားသူမှာ အားကစားရုံထဲတွင် ရှိနေဆဲဖြစ်သည် ။ သူသည် ကစားသမားတစ်ဦးအား လာရောက်စောင့်နေဟန်ရှိသည် ။ ယခုအချိန်အထိ ထွက်မလာသေးပါ။

ယခု တွေ့နေရသည့်သူမှာ လည်း ကားပိုင်ရှင် မဟုတ်မှန်း ကျွန်

တော် သိသည် ။ အမှောင်လွမ်း နေချိန်ပင်ဖြစ်ညား ဤသတ္တဝါသည် မရိုးသားသောနည်းဖြင့် ကားတံခါးဖွင့်ရန် ကြိုးစားနေကြောင်း အတတ် သိလိုက်ရသည် ။

အဖြေက ရှင်းပါသည် ။

ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်ကိုက မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသည့် ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော့် မျက်စိအောက်တွင် မဟုတ်တာလုပ်နေသည် ကို တွေ့ရသောအခါ စိတ် ထဲမှာ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး နှုတ်မှ လည်း အသံက အလိုလိုထွက်သွား ၏။

‘ဟိတ် ... ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ’

လူရွယ်က ကားထဲအာရုံစူးစိုက်နေရာမှ ဆတ်ခနဲကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာ၏။ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးနေကျ မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

ဇော်ထွန်း

ဟုတ်ပါသည် ။ ထိုလူရွယ်မှာ ဇော်ထွန်းဆိုသူဖြစ်သည် ။ သည် နယ် တဝိုက်တွင် နာမည်ကြီးနေ သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ နာမည်ကောင်းနှင့် နာမည်ကြီးနေသူတော့မဟုတ်။ နာမည်ပျက်နှင့် နာမည် ကြီးသူဖြစ်သ ည် ။ ခိုးသူ၊ ဝှက်သူ၊ ဖောက်ထွင်းသူတစ်ယောက်အဖြစ် နာမည်ကြီးနေပြီး မကြာခဏ လည်း ထောင်ထဲသို့ ဝင်ဖူးသူ။ ယခုတစ်ကြိမ် ထောင်ကထွက်လာသည် မှာ လည်း သိပ်မကြာတတ် သေး။ ယခုတစ်ဖန် ဖောက်ထွင်းခိုးယူဖို့ ကြိုးစားနေပြန်သည် ။

ဇော်ထွန်းသည် မချီသွားပြုဖြစ်ရာမှ တစ်ဆက်တည်းပြောတာက အ သည်းကြားနှစ်ခုမှ ထွက်လာသော လေသံဖြင့် ...

‘အပေါင်းအသင်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ့်သွားစမ်းပါ။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ကိ

စွထဲ ဝင်မပါချင်စမ်းပါနဲ့ ကွာ’

‘မင်းခြိမ်းခြောက်သွားပုံလေးက တစ်ဘက်လူအတွက် ကျောချမ်းစရာကြီးပါလား’

ကျွန်တော်က မဲ့ပြီးတစ်ချက် လှည့်ခြေပြသလိုက်ရာမှ ...

‘ဆိုပါတော့၊ အခုကိစ္စကို ရှောင်မသွားဘဲ ဝင်ပါမယ်ဆိုရင်ကောကွာ’ ဟု မေးပစ်လိုက်သည်။

‘အဟား ... ဒါကတော့လွယ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဆိုတဲ့ အကောင်က ကျုပ်လျှောက်နေတဲ့ လမ်းမှာ ဆူးညောင့်ခလုတ်ဖြစ်နေတာ မှန်သမျှ ချက်ချင်းလက်ငင်း ရှင်းပစ်တတ်တာမျိုးဆိုတော့ ...’

စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ညာလက်က ခါးနောက်ဘက်ကို ရောက်သွား၍ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ခါးနောက်ကနေ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အရာဝတ္ထုကိုင်ထားသော သူ့ညာလက်ရှေ့သို့ ဆန့်ထွက်လာ သည် နှင့်အမျှ ‘ဖျောက်’ ခနဲ အသံပေးလျက် သူ့လက်ထဲမှ မောင်းချဓားသွားက ရှေ့သို့ ဆန့်ထွက် လာသည်။ အသွားမှာ ခြောက်လက်မခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ မြီနေအောင် ထက်မည့်ပုံလည်း ရ သည်။

‘တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ တစ်ချက်ထိလိုက်တာနဲ့ ဟက်ခနဲ အူပွေ့သွားလိမ့်မယ်၊ အချိန်ရှိ တုန်း နောက်ဆုတ်လို့ ရသေးတယ်’

သူက အပိုင်အနိုင်တွက်ထားပုံမျိုးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်သည်။ ကျွန်တော်ဆီ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးရင်း ...

‘သိပ်လဲ အပြောမကြီးနဲ့ ဦးလေ၊ ထိအောင်ပဲ အရင်ကြိုးစားကြည့်ပါဦး’

ဟု သူ့စိတ်ကို ဆွပေးလိုက်သည်။ ။

‘ကဲ ... လာပြီ၊ ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်စမ်း’

စကားဆုံးသည် နှင့် ဇော်ထွန်းသည် လက်ထဲက ဓားဖြင့် လှမ်း၍ တွက်လိုက်သည်။ ။ ဝှစ်ခနဲ လေတိုးသံ တစ်ချက်ပြုရင်း ဝမ်းဗိုက်နားသို့ရောက်လာသည်။ ။ ကျွန်တော်က ညာခြေကို နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်၍ ရှောင်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း ညာလက်ဖျံဖြင့် သူ့ဓားကိုင်လက်ကို ဘေးတိုက်ရိုက်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။

လက်လက်ချင်း အရှိန်ပြင်းစွာ ထိတွေ့မိ၏။ သူ့ဓားကိုင်လက်သည် ခါသွားသည်။ ။ သို့လင့် ကစား မြဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသောကြောင့် ထင်သည်။ ။ လက်ထဲမှ ဓားမှာ လွတ်ကျသွားခြင်းမရှိ။

ကျွန်တော်သည် သူ့အား သတိထားပြီး တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူမှ ဖြစ်တော့မည်ကို သိနားလည် လိုက်မိပါ၏။

သူ့လက်ထဲမှ ဓားက ပက်ဓားဖြင့် ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ ။ ကျွန်တော်သည် အရှောင်အတိမ်း လုပ်ရင်း သူ့အလစ်ကိုချောင်းနေရ၏။ တစ်ချိန်တွင် သူသည် အားလွန်စွာ ရှေ့သို့ငိုက်ကျလာသည်။ ။ ဆတ်ခနဲဆိုသလို ကျွန်တော်က သူ့ဓားကိုင်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ယူကာ ဖမ်းလိမ်ချိုးပစ် လိုက်သည်။ ။ အင်အားပါပါ လိမ်ချိုးလိုက်သောကြောင့် အသားနာသွားဟန်ဖြင့် သူ့နှုတ်ဖျားမှ တအင်းအင်း တအဲအဲ ညည်းညူသံ ပင် ထွက်လာပါ၏။

‘မင်းရဲ့ လက်ထဲက ဓားကို အသာလွှတ်ချလိုက်စမ်း၊ ဒါဆိုရင် မင်းသက်သာမယ်’

သူသည် ခေါင်းမာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသည်။ ။ ပြောသည့်အမိန့်

ကို မနာခံခဲ့ချေ။ ဓားကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသည် ။

‘ဟိတ် ... ငါ့ကားနားမှာ မင်းတို့ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဟေ’

ရုတ်ခြည်းထွက်ပေါ်လာသော ကျောဘက်မှ အသံကြား၍ ကျွန်တော့်အာရုံသည် ဇော်ထွန်းထံမှ တဒင်္ဂမျှ လွတ်ထွက်သွားသလိုရှိသည် ။ သူ့လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကျွန်တော့်လက်မှာ လည်း အနည်းငယ် လျော့ရဲရဲ ဖြစ်သွားပါ၏။ ဒါကိုပင် သူက အခွင့်ကောင်းယူကာ လက်ကို ဆောင့်ရုန်းထွက် သွား၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် ဓားဖြင့် တစ်ချက်တွက်သွား၏။ ကျွန်တော့်ညာလက်ကောက်ဝတ်မှာ ပူခနဲဖြစ်သွားသည် ။ သူက နောက်တစ်ချက် ထပ်၍ တွက်၏။ ကျွန်တော်က နောက်သို့တစ်ချက် ထပ်၍ ဆုတ်၍ ခုန်ရှောင်ထွက်လိုက်ရသည် ။ ဓားချက်အထိခံထားရသည့် ကျွန်တော့်အဖို့ သူ့အား ညာတာနေ ၍ မဖြစ်တော့မှန်း သိနားလည်လိုက်ခဲ့ရသည် နှင့်အမျှ ပြန်လည်တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူဖို့ ကိုယ်ဟန်အနေအထားကို ပြင်လိုက်မိသည် ။

သို့သော် သကောင့်သားက သူ့အန္တရာယ် သူ့သိနားလည်သွားပုံရသည် ။ ကျွန်တော့်ကို ရင်မဆိုင်တော့ဘဲ တစ်ချိုးတည်း နောက်ကြောင်းလှည့်ပြေးပါလေတော့သည် ။

အစသော် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိပါသေးသည် ။ နောက်မှ စိတ်လျော့ချကာ အသာငြိမ်နေလိုက်မိသည် ။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်၊ မောင့်ရင်လက်မှာ လဲ သွေးတွေနဲ့ ပါလား’

စောစောတုန်းက အသံရှင်သည် အနားသို့ရောက်လာသည် ။ ကျွန်တော့်လက်မှ ဓားဒဏ်ရာကို တွေ့မြင်သွားပုံရ၍ အံ့ဩသွားသည် ။

ကျွန်တော်သည် ညာလက်မှ ဒဏ်ရာကို ဘယ်လက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည် ။ ဒဏ်ရာ က ရှုပ်၍ ထိသွားခြင်းဖြစ်ပုံရသော်လည်း သွေးထွက်ကတော့ များ နေပါ၏။

‘ဟုတ်တယ် - ဓားရှပ်ထိသွားတာ၊ သိပ်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သွေးထွက်များ နေတာ တစ်ခု ပါ’

‘ဟာ - ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုနေလို့ တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သွေးတိတ်သွားအောင် တစ်ခုခုစည်း ထားမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ကဲ လာ - လာ’

ထိုသူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ ကားဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားပါ၏။ ကားနောက် ခန်းတံခါးကို သော့ဖြင့်ဖွင့်၍ ကျွန်တော့်ကို ဝင်ထိုင်စေသည် ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။ ကားနောက်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လက်ဆွဲအိတ် အနက်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည် ။ သူက လက်ဆွဲအိတ်ဇစ်ကို ဆွဲဖွင့်ရင်း ...

‘ကိုယ်က နယ်တကာလျှောက်သွားနေတဲ့ လူဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုရမယ်ရသဘောမျိုးနဲ့ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာ ဆေးဝါးမျိုးစုံ ထည့်ထားရတယ်၊ လူဆိုတာက အရေးအကြောင်းပေါ်တတ်တယ် မဟုတ်လား ဟဲဟဲ’

သူက လက်ဆွဲအိတ်တွင်းမှ သေတ္တာငယ်လေးတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည် ။ သေတ္တာလေး ကိုဖွင့်လိုက်သည် နှင့် အရေးပေါ် အသုံးပြုနိုင်ရန် ဆေးဝါးအစုံအလင်နှင့် ပတ်တီး၊ ဂွမ်းလိပ် အနည်း ငယ်တို့ ကို တွေ့ရသည် ။ သူက ကျွန်တော့်လက်မှ ဒဏ်ရာကို ဦးစွာ ဂွမ်းနှင့်စင်ကြယ်အောင် ပွတ်ထုတ် ပေးသည် ။ ပြီးမှ ညှစ်ဆေးတစ်ခုကို ထုတ်ကာ ဒဏ်ရာပေါ်သို့ ညှစ်ပေးသည် ။ စပ်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ကျွန်တော်က မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်စေဘဲ အံတင်းတင်းကြိတ်၍ ခံနေလိုက်သည် ။ ထို့

နောက် ဒဏ်ရာကို ပတ်တီးဖြင့် စည်းပေးသည်။ အလုံးစုံ ပြီးစီးတော့မှ ပင် သူက ...

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွာ’

‘သူက အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကားတံခါးကိုဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊ ကျွန်တော်က မသင်္ကာလို့ လှမ်းအော်လိုက်မိတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရန် လုပ်သွားတာပဲ’

သူ့အသက်အရွယ်မှာ သုံးဆယ်ကျော်လောက် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သို့မို့ကြောင့် အစ်ကို ကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလိုက်မိသည်။

သူက အံ့သြသွားပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်လျက် ...

‘ဪ ... ဪ အဖြစ်က ဒီလိုကိုး၊ အင်း ... တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ညီလိုလူမျိုးနဲ့ တွေ့သွားပေလို့ ၊ နို့မို့ဆို အစ်ကိုတော့ ဒုက္ခပဲ၊ တကယ်လို့ ဒီလက်ဆွဲအိတ်ဟာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သွေးကြောဆိုရင် မမှားဘူးကွာ၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း ဘာတွေလဲဆိုတာကို’

သူက လက်ဆွဲအိတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဆွဲဖြုတ် ဟပြု၏။ သေသေသပ်သပ် စည်းနှောင်ထားသည့် ငွေစက္ကူအထပ်လိုက်အချို့နှင့် စာရွက်စာတန်းတို့ ကို တွေ့ရ၏။

‘အဲဒါတွေသာပါသွားရင် အစ်ကိုတော့ ဒုက္ခမှ တကယ်ဒုက္ခပဲငါ့ညီ၊ ရှင်းစရာတွေလဲရှင်းနိုင် မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အင်း ... ငါ့ညီတွေ့သွားတာ ဘုရား၊တရား မတာပဲ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွာ’

ပြောရင်းမှ ပင် သူ့အသံသည် အနည်းငယ်တုန်ယင်နေသည်။ စောစောတုန်းက အဖြစ်ကိုတွေ့၍ သူ့စိတ်ထဲ၌ ကြက်သီးမွေးညင်းပင်ထသွားပုံရသည်။

‘အမှန်တော့ အစ်ကိုမှားထားတာပဲ၊ အဲဒီလက်ဆွဲအိတ်ကို သွားလေရာ ကိုယ်နဲ့ မကွာယူသွား ရမယ့်ဥစ္စာ၊ စိတ်ချလက်ချနဲ့ ကားထဲမှာ သွားထားမိတာကိုက အစ်ကိုရဲ့ မဟာအမှားပဲ၊ အခုတော့ ငါ့ညီရဲ့ လက်မှာ သက်သက်မယ့် ဒဏ်ရာရသွားရတယ်၊ အစ်ကို စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွာ’

သူက တလိုက်တလဲ့ဖြင့် ဆိုလာပါ၏။ ကျွန်တော်က မသိမသာပြီးပြလိုက်ရာမှ ...

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒီလောက်လဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော်က ကူညီထိုက်လို့ ကူညီလိုက်ရတာပါ၊ ပြီးတော့ လက်ကဒဏ်ရာက သိပ်ပြီးတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ကဲ ... ထားပါတော့၊ အခု မောင်ရင် အချိန်ရမလား’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ အစ်ကို’

‘ဪ ... စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်သွားပြီး စားသောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောမလားလို့ ပါ’

‘အင်း ... ရပါတယ်၊ အိမ်မှာ က ကျွန်တော့်အမေ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတာကလွဲလို့ တခြား လုပ်စရာဘာမှ မရှိပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ တမင်သက်သက် ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပြီးပြုစုတာမျိုး တော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး အစ်ကို’

သူက ခေါင်းတခါခါ လက်တခါခါ လုပ်ပြရာမှ ပျာပျာသလဲ ...

‘အာ ... ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်လဲ ဗိုက်ဆာနေလို့ ပါ၊ ပြီးတော့ မောင်ရင်နဲ့ လဲ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သဘောမျိုး ဖြစ်သွားအောင်လို့ ပါ၊ ကဲပါကွာ ... ပြောနေကြာတယ်၊ အချိန်က သိပ်ရတာ မဟုတ် ဘူး၊ ကို

ယံက ဒီညပဲ ခရီးထွက်ရဦးမှာ ’

သူသည် ရှေ့ခန်း ကားမောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူ့ဘေးနားသို့ ပြောင်းရွှေ့ထိုင်ခိုင်းသည်။ ။ ထို့
နောက် ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။ ။ အချိန်က ညနေစောင်း ခြောက်
နာရီတိတိဖြစ်သည်။ ။

အခန်း (၂)

အစားကောအသောက်ပါ အကောင်းဆုံး ရရှိနိုင်သည့် မြမာလာစား
တော်ဆက်၏ အတွင်း ကျကျ အခန်းတစ်ခန်းတွင် နှစ်ယောက်သား နေ
ရာယူထိုင်မိကြပြီဖြစ်ပါသည်။ ။ သူကပင် ဦးဆောင်၍ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
စားသောက်စရာများကို မှာ ယူသည်။ ။

‘မောင်ရင့်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ မိတ်ဆက်ပေးရတော့မယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့
နာမည်က ကံလှကွ၊ အလုပ်အကိုင်ကတော့ နယ်လှည့်ပြီး အရောင်းအဝ
ယ်လုပ်နေတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်ပဲ ဆိုပါ တော့’

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့ရာမှ ...

‘ကျွန်တော်ကတော့ ထိုက်အောင်ပါ၊ ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျလို့ ကျောင်း
ကထွက်ပြီး အားကစား ဘက်မှာ ထူးချွန်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုပါ
တော့ အစ်ကိုရာ’

‘ဪ ... ဪ ... မိဘကော ရှိသေးသလား’

‘အဖေမရှိတော့ဘူး၊ အမေပဲရှိတယ်၊ အမေဈေးရောင်းပြီး ရှာကျွေး
နေတာလေးနဲ့ ရေသာခို အချောင်သမား တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုပါ
တော့’

ပြောရင်းမှ ပင် ...

ဟင်းရွက်စုံဗန်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်တင်၍ မနက်မိုးလင်းမှ ညမိုးချုပ်
သည့်တိုင် အရပ်တကာ လည်၍ ဈေးရောင်းနေရသော အမေ့အသွင်ကို
မျက်စိထဲမှာ ပြန်လည်မြင်ယောင်မိလိုက်ပါလေ၏။

စင်စစ် ...

အမေသည် တကယ့်ကို သနားစရာကောင်းလှသည် ။ ကျွန်တော်လူ
မှန်းသိတတ်စအရွယ် ဖခင် ဖြစ်သူ သေဆုံးပြီးကတည်းကစ၍ နောက်
အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ကျွန်တော့်အား လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်အောင်
ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရှာသည် ။ သားတစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်မို့ ကျွန်တော့် အပေါ် အလိုလိုက်ကာ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုခဲ့ရှာ
၏။ ကျွန်တော်သည် အမေ့စေတနာကို နားလည်ပါ၏။
သဘောပေါက်ပါ၏ ပညာကိုလည်း ကြိုးစားသင်ယူခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်
တော့် ဉာဏ်ကပဲ လိုက်မမီ၍ လော။ သို့မဟုတ် ဆယ်တန်းမျှအထိပဲ
အတန်းပညာသင်ကြားဖို့ ကံဇာတာပါ သည် လားမသိ။
ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

‘ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခုခုကို သိပ်ရချင်နေတယ် အစ်ကို၊ တစ်နေ
ရာရာကိုသွားပြီး စီးပွားရှာ ချင်တယ်၊ အမေ မသေခင် အမေ့ကို ကောင်း
ကောင်း ပြုစုချင်တယ်’

စိတ်တွင်းမှ အလိုဆန္ဒကို နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်ပြောကြားလိုက်မိသည် ။

ကိုကံလှက သဘောကျသလိုပြုံးသည် ။ ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်
ရင်းမှ ...

‘အင်း ... ကိုယ်ယုံပါတယ်၊ မောင်ရင့်မှာ ခိုင်မာတဲ့ စိတ်ဓာတ်တစ်ခု
ခုရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်ကတည်းက အကဲခတ်
မိပါတယ်’

ကိုကံလှသည် သုံးရက်စလုံး ကျွန်တော် လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းလေ့ရှိသည့် အားကစားရုံသို့ အချိန်မှန် ရောက် လာလေ့ရှိသည်။ ။ ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ထိုင်စောင့်နေဟန်မျိုးဖြင့် အားကစားရုံ ထဲမှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေတတ်ပါ၏။ သည် စဉ်ကတည်းကပင် ကိုကံလှကို ကျွန်တော်က သတိ ထားမိခဲ့သလို ကိုကံလှကလည်း ကျွန်တော်၏ အားကစားလေ့ကျင့်မှုကို သတိထားပြီး လေ့လာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပုံရသည်။ ။

‘ဒါထက် မသိလို့ မေးပါရစေ၊ အစ်ကိုက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ ဒီအားကစားရုံ ထဲကနေ လာစောင့်နေတာများ လား’

ကျွန်တော်က သိလိုသည့်အချက်ကို ပြောင်ပင်ဖွင့်မေးလိုက်သည်။ ။ ကိုကံလှက မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြလျက် ...

‘အင်း မောင်ရင် မေးသလိုပဲ ဆိုပါတော့၊ ကိုယ်က ထင်လင်းကို လာစောင့်နေတာပဲ၊ သူ့ကို မောင်ရင် သိပါလိမ့်မယ်၊ အလေးမတဲ့ ထင်လင်းလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ သူ ဒီကိုမလာတာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိတော့မယ်၊ မော်လမြိုင်ကို သွားတယ်ဆိုပဲ’

‘တစ်ချိန်တုန်းက သူလဲ မောင်ရင်လိုပဲ ကိုယ့်ပေါ်မှာ ကျေးဇူးတစ်ခုပြုခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီတုန်း က ကိုယ်က သိပ်မပြေလည်ခဲ့ဘူး၊ သူ့ကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်မကြုံခဲ့ဘူး၊ အခု ကိုယ်ပြေလည်နေတဲ့ အချိန် ကျတော့မှ သူ့ကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ လာရှာတာပဲ’

‘သူက သူ့အစ်ကိုနဲ့ နေတာပဲ၊ သူ့အစ်ကိုအိမ်မှာ ကော သွားပြီး ရှာကြည့်ပြီးပြီလား’

‘ရှာပြီးပြီ၊ သူ့အစ်ကိုနဲ့ စိတ်ဆိုးစကားများ ပြီး အိမ်ပေါ်ကနေ

ဆင်းသွားတာကြာပြီတဲ့ ၊ ဒါနဲ့ သူ အားကစားရုံကိုရောက်လာနီးနဲ့ ကိုယ် ဒီကနေ လာစောင့်ကြည့်နေတာပဲ’

သူစိတ်ဓာတ်ကို လေးစားမိရပါ၏။

ကျေးဇူးပြုဖူးသူတစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ဖို့ တကူးတကနဲ့ လိုက်လံရှာနေသည် ။ သူလိုလူစားမျိုးကတော့ ဤကမ္ဘာလောကကြီးမှ ရှားပါးပါဘိတောင်း။

အစားအသောက်တွေ စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်လာပါ၏။ ကြေးအိုးနံ့က သင်းသည် ။ ထမင်း ပေါင်းနံ့က မွှေးသည် ။

ဘဲကင်တစ်စိတ်၏ ရနံ့က ထူးသလိုလို။

‘မောင်ရင် သောက်တတ်သလား’

သူ့အမေးကို ကျွန်တော်က ခေါင်းသာခါပြလိုက်မိပါ၏။ သူက သဘောကျစွာ ပြီးသွား၏။

‘အေး ... အားကစားသမားတစ်ယောက်မှာ အဓိကလိုအပ်ချက်က အဲဒါပဲကွ၊ အသောက် အစားကင်းတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ လေ့ကျင့်မှုတစ်ဝက် ပြီးမြောက်တယ်လို့ ဆိုရမပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ... စား၊ ကိုယ်လေပစ်နေတာနဲ့ မောင်ရင်လဲ ဗိုက်ဆာနေရော့မယ်’

သူက ဇွန်းခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင်ကာ အစားအသောက်ထဲမှာ အာရုံစိုက်သွားပါတော့၏။

ကျွန်တော်လည်း ဇွန်းခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်မိသော်လည်း ချက်ချင်းလက်ငင်း မစား ဖြစ်သေးပါလေ။ မျက်လုံးအကြည့်က ထမင်းပေါင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသော်လည်း မျက်စိထဲမှာ တော့ ရှိသမျှ အင်အားလေးဖြင့် ကုန်စိမ်းလျှောက်ရောင်းနေသော အမေ့သွင်လျာကိုသာ

ပြေး၍ မြင်ယောင်မိ ပါလေပြီ။ သည် ထမင်း သည် ဟင်းတွေသာ အမေ့
ကိုကျွေးလိုက်ရလျှင်ဆိုသည့် စိတ်ဆန္ဒက အလိုလို ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရသ
ည် နှင့်အမျှ စားပွဲပေါ်တွင် ရှိနေသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို မ
တို့ ရက် မထိရက်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်မိရသည် ။

ကိုကံလှက ကျွန်တော့်အတွင်းစိတ်ကို အကဲခတ်မိသွားပုံရသည် ။

‘စားစရာရှိတာကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ စားပါ မောင်ရင်၊ မောင်ရင့်အ
မေအတွက်လဲ ကိုယ် သပ်သပ် ဝယ်ပေးလိုက်ဦးမှာ ပါ၊ ဒီအတွက် ဘာမှ
ပူမနေပါနဲ့၊’

အလိုလိုနေရင်း စိတ်ထဲမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပင် ဖြစ်သွားမိရပါ၏။
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ထမင်းပေါင်းကို ငဲ့စားနေလိုက်ပါ၏။

နာရီဝက်လောက်ပဲကြာမည် ထင်ပါ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး စားသောက်ခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်ကြပါ၏။

ကိုကံလှက အားပါးတရ စားဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ တို့
ကနန်း ဆိတ်ကနန်း သဘောမျှသာ စားဖြစ်ပါသည် ။

စားသောက်ခများကိုရှင်းသောအခါ အားလုံးစုစုပေါင်း
ငါးဆယ်ကျော်ကျ၏။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော့်အိမ်အတွက်
ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ်လည်း အဆစ်ပါသေး၏။

ကိုကံလှသည် အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်၍ ကျွန်
တော့်ရှေ့သို့ ထိုးပေးသည် ။ ကျွန်တော်က လက်ကိုသာ ကာပြလိုက်၏။
သည် တော့မှ ကိုကံလှသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်၍
နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာတွင် တွဲခိုထားလိုက်ရာမှ မီးညှိသည် ။ တစ်ချက် ရှူရှို
က်ဖွာလိုက်ရာမှ ...

‘ကိုယ်က နောက်တစ်ကြိမ် ဒီဘက်ကို ကြုံချင်မှ ကြုံတော့မယ်၊ ဒီတော့ မောင်ရင် အခက်အခဲ ကြုံလို့ အလုပ်တစ်ခုခုလိုချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ရန်ကုန်ကိုသာ ဆင်းလာပေတော့၊ ကိုယ်အလုပ်လုပ် နေတဲ့ ဆီမှာ မောင်ရင် အချိန်မရွေး အလုပ်ရအောင် ကိုယ် မောင်ရင်အတွက် စာတစ်စောင် ရေးပေး ထားခဲ့မယ်၊ ပြီးတော့ မောင်ရင် ရောက်လာတဲ့ အခါ အခက်အခဲမရှိရအောင် ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုး အကြောင်း ပြောထားနဲ့မယ်၊ ဒါဆိုရင် မောင်ရင် အချိန်မရွေး လာလို့ ကောင်းသွားတာပေါ့’

အစစအရာရာ ကျွန်တော့်အတွက် အခက်အခဲမရှိရလေအောင် ကြိုတင်စမံထားမှုများကို ပြောသွားပါလေ၏။

ကျွန်တော့်အဖို့ ကတော့ ရေငတ်သူ ရေတွင်းထဲကျသည့်နှယ်သာတည်း။

အမေအား တစ်ပြန်တစ်လှည့် အလုပ်အကျွေးပြုကာ ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ စီမံချက်ကြီး ရှိနေသည် ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တော့ အတိုင်းမသိဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိရပါသည် ။ ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်မိရပါ ၏။ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဆိုသည့်အတိုင်း ဤမြို့မှာ နေ၍ ကတော့ မည်သို့သော တိုးတက် မှုမျှ ဖြစ်လာလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပေဆိုသည့် ရန်ကုန်မြို့လို နေရာမျိုးသို့ ရောက်မှ သာ ကြီးပွားတိုးတက်မှု ရှိလိမ့်မည်ဟု လက်မွန်မဆွကတည်းက နားလည်သဘောပေါက်ထားခဲ့၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ ကိုကံလှအား နတ်ပြည်သို့ ဇီကုတ်တင်ပေးသည့် နတ်မင်းကြီးတစ်ပါးအဖြစ် စိတ်မှာ အထင်ရောက်မိပါတော့သည် ။

ကိုကံလှသည် စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရပေသည် ။ အိတ်ထဲမှ လျှောက်လွှာ အရွယ် စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ယူကာ ချက်ချင်း လက်ငင်းပင် စာတစ်စောင်ရေးသည် ။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေး၏။

‘အဲဒီမှာ မောင်ရင်သွားရမယ့် လိပ်စာပါ တစ်ပါတည်း ရေးပေးလိုက်တယ်၊ မောင်ရင် ကံကောင်းပါစေလို့ လဲ ကိုယ်ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်’

ကံကြမ္မာ၏ အလှည့်အပြောင်းသည် ကိုကံလှဆိုသည့် ထိုသူနှင့်တွေ့ပြီးနောက် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်က စိုးစဉ်းမျှ မတွေးထင်မိခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။

‘အရေးအကြောင်းဆို မောင်ရင်သုံးဖို့ ခြေစောင့်လက်စောင့် ဒီငွေလေးကိုလဲ ယူထားလိုက်ပါ ဦး’

တစ်ရာတန်ငါးရွက်ကို ထုတ်၍ ပေးလာပြန်သည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းတခါခါ လက်တကာကာလုပ်ရင်း အလျင်အမြန်လေး ငြင်းဆန်စကား ဆိုရပါ၏။

‘ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရာ၊ အစ်ကို ကျွေးမွေးတာတွေက မနည်းပါဘူး၊ ဒါတောင် နောက်ထပ်ပြီး ငွေတွေထပ်ပြီး ပေးဦးမယ်ဆိုတော့ တဆိတ် မလွန်လွန်းဘူးလားဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ အခွင့်အရေးယူလွန်းအားကြီးသလို ဖြစ်နေပါဦးမယ်’

‘ဒီလိုလဲ သဘောမထားနဲ့ လေ၊ ပေးခွင့်ကြုံလို့ ကိုယ်ကပေးတာကို မောင်ရင်က ယူခွင့်ကြုံလို့ ယူတယ်လို့ ပဲ သဘောထားရမှာ ပေါ့၊ ရှေးဘဝ ရေစက်ကြောင့် မောင်ရင်နဲ့ ကိုယ် အခုတွေ့ရပေမယ့် နောက်ကျရင် ပြန်တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မှာ ၊ အဲဒီတော့ တွေ့တုန်းတွေ့ခိုက်လေးမှာ ကိုယ်ဒါနပြုတာ ကို မောင်ရင် လက်ခံပါ၊ ကဲ ... ရော့ ယူပါ၊ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ သာယူ’

သူက ဇွတ်အတင်းကြီး ပေးနေပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့်အဖို့

မငြင်းသာအောင် ရှိရတော့ သည် ။

မြမာလာ စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်လာသောအခါ အပြင်တွင် အမှောင်ရိပ်သို့ စိုးမိုးနေချေပြီ။ အချိန်ပင် ညနေရှစ်နာရီထိုးလှပြီဖြစ်သည် ။ မကြာမီ မိုးပင်ရွာချလာမည်လား မသိတတ်။ ဖြည်းဖြည်း နေ့နေ့လေးတိုက်ခတ်နေသောလေသည် မိုးသက်ရနံ့များ ပါရှိနေသလို အထင်ရှိမိ၏ ။

ကိုကံလှသည် ကျွန်တော့်အား သူ့ကားဖြင့် အိမ်ရှေ့အထိ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးပါသည် ။ အိမ်ထဲသို့ မဝင်ချေ။ အရေးတကြီး ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ခရီးဆက်စရာရှိသေးသည် ဆိုကာ နှုတ်ဆက် စကားဆို၍ ရှေ့သို့ခရီးဆက်သွား၏။

စေ့ရုံစေ့ထားသောတံခါး တွန်းဖွင့်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်မိသည် ။

ညှော်ခန်းအလယ် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ငိုက်မျဉ်းနေသော အမေ့ကို တွေ့ရသည် ။ အမေ့ ရှေ့ စားပွဲဝိုင်းပေါ်မှာ တော့ ထမင်းဟင်းတို့ ကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားသည် ကိုလည်း ထုံးစံအတိုင်း တွေ့ရသည် ။ ကြမ်းပြင်နှင့်ခြေထောက် ထိတွေ့သံကြောင့် မှေးငိုက်နေသော အမေ့မျက်လုံးအစုံသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကာ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ လေသံတိုးတိုးသဲ့သဲ့ဖြင့် လှမ်း၍ မေးသည် ။

‘သားရယ် ... မိုးချုပ်လိုက်တာ၊ ဘယ်တွေများ လျှောက်သွားနေတာလဲကွယ်’

ကျွန်တော်သည် အမေ့အပါးမှာ ထိုင်လိုက်မိသည် ။ လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသော ခေါက်ဆွဲကြော် ထုပ်ကို အမေ့ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်၏။ အမေသည် ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်မှ စည်းနှောင်ထား သော ပတ်တီးဖြူစကို တွေ့မြင်သွားလျက် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့် ...

‘ဟင် ... သား ဒါဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ အမေရင်ထိတ်လိုက်တာ’

ကျွန်တော်က ပြုံးပြလျက် ဘာမျှအရေးမကြီးသည့် လေသံဖြင့် ...

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အမေရ၊ အားကစားလေ့ကျင့်ရင်း နည်းနည်းပါး
ပါး ထိခိုက်သွားမိတာပါ’

‘ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လားကွယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ ဒါကိုထားပါတော့၊ အမေ့ကို သား အရေးကြီး
တဲ့ စကားတစ်ခု ပြောရ ဦးမယ်’

အမေသည် မျက်မှောက်လေးကို မသိမသာကြို့ရင်း ကျွန်တော့်ကို
လေ့လာစူးစမ်းသလို ကြည့်လာသည်။ ။

‘တခြား မဟုတ်ပါဘူး အမေရဲ့ ၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အမေ့လုပ်စာ
ကိုချည်းပဲ သား စားလာ တာကြာလှပြီ၊ အဲဒါ သား တစ်လှည့်ပြန်ပြီး အ
မေ့ကို လုပ်ကျွေးခွင့်ပြုပါလို့ ပြောချင်လို့ ပါ’

အမေသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လာခဲ့ရာမှ ...

‘အမေ့ကို ဘာများ လုပ်ကျွေးမှာ မို့လဲကွယ်၊ သားရဲ့ ပညာတစ်ပိုင်း
တစနဲ့ ဘယ်လို အလုပ် အကိုင်များ ရမှာ မို့လို့ လဲ သားရယ်’

ကျွန်တော်သည် ပြုံး၍ အရိုးပေါ်အရေတင်နေသော အမေ့လက်တစ်
ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက် သည်။ ။

‘သား ဒီကနေ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လာခဲ့တယ် အမေ၊ သူကပဲ
သားကို အစားအသောက် တွေလဲ ဝယ်ကျွေးတယ်၊ ဟောဒီ
ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်လဲ ဝယ်ပေးလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း
အမေ ... ဘာတွေလဲဆိုတာ’

တစ်ရာတန်ငါးရွက်ကို ထုတ်ပြလိုက်မိသည်။ ။

‘ဒီလောက်ငွေတွေ အများကြီးကို သား ဘယ်ကရခဲ့သလဲ’

မယုံသင်္ကာရှိသည့်လေသံဖြင့် အမေလက်ကို အသာဖျစ်ညှစ်လိုက်ခဲ့
ရာမှ ...

‘သား ဘယ်ကရရမှာ လဲ အမေရယ်၊ အဲဒီလူကပဲ သားကို ပေးသွား
တာပေါ့၊ ကဲပါ ... အမေ့ ကို သား အကြောင်းစုံ ရှင်းပြပါတော့မယ်၊ အဖြေ
စိက ဒီလို အမေရေ့’

ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ကိုကံလှနှင့် တွေ့ရပုံများကို ဇာတ်ကြောင်း
လှန် ပြန်လိုက်မိပါတော့ ၏။
